

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/31/2021
Identifikačné číslo spisu:	2611207991
Dátum vydania rozhodnutia:	26.10.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:2611207991.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: P. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XXX/X, J., právne zastúpenej: Advokátska kancelária Kurucová, s.r.o., so sídlom Hurbanova 486/2, Senica, IČO: 36 271 268, proti žalovanej 1): T. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. H. XX, H. H., žalovanému 2): C. C., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XX, C., a žalovanému 3): E. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. H. XX, žalovaní 2) a 3) zastúpení advokátkou Mgr. Jaroslavou Cabokovou, so sídlom Janka Kráľa 738/12, 905 01 Senica, o vypratanie nehnuteľnosti, veci vedenej pred Okresným súdom Senica pod č. k. 10 C 113/2011-577, o dovolaní žalovaných 2) a 3) proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 23 Co 243/2018-610 zo dňa 22. júla 2019, takto

rozhodol:

Uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 23 Co 243/2018-610 zo dňa 22. júla 2019 z r u š u j e v časti výroku, ktorým zmenil uznesenie súdu prvej inštancie tak, že žalobkyňa má voči žalovanému 2) a 3) právo na náhradu trov prvoinstančného konania v plnej výške v pomere: žalovaný 2) - 50 % z plnej výšky a žalovaný 3) - 50 % z plnej výšky a súvisiaci výrok o náhrade trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Senica (ďalej aj súd prvej inštancie) v prvom výroku priznal žalobkyni náhradu trov prvostupňového konania vo výške 100 %, ktorú sú povinní uhradiť žalovaní 1/ až 3/ spoločne a nerozdielne s tým, že o trovách konania súd prvej inštancie rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto uznesenia, v druhom výroku priznal žalovanej 1/ náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 % s tým, že o trovách odvolacieho konania súd prvej inštancie rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto uznesenia a v treťom výroku žalovaným 2/ a 3/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení svojho uznesenia súd prvej inštancie vychádzajúc z ustanovenia § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) uviedol, že rozsudkom č. k. 10 C 113/2011-457 zo dňa 22.4.2015 súd rozhodol okrem iného, že žalovaná 1/ je povinná vypratať nehnuteľnosť v k. ú. H. H. zapísanú na LV č. XX ako parc. č. 247/1 rodinný dom s. č. XX zastavané plochy a nádvoria vo výmere 279 m², parc. č. 247/2 záhrady vo výmere 433 m², parc. č. 251 zastavané plochy a nádvoria vo výmere 374 m² do 3 dní od zabezpečenia bytovej náhrady, žalovaní 2/ a 3/ sú povinní vypratať nehnuteľnosť v k. ú. H. H. zapísanú na LV č. XX

ako parc. č. 247/1 rodinný dom s. č. XX zastavané plochy a nádvoria vo výmere 279 m², parc. č. 247/2 záhrady vo výmere 433 m², parc. č. 251 zastavané plochy a nádvoria vo výmere 374 m² do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a takisto rozhodol, že žalovaní 1/ až 3/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v sume 2.440,07 eura na trovách právneho zastúpenia a v sume 406,33 eura na iných trovách všetko k rukám jej advokáta do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

1.1. Proti rozsudku podali žalovaní 1/ až 3/ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trnave rozsudkom, č. k. 23 Co 762/2015-528 zo dňa 28.11.2016, ktorým okrem iného rozsudok súdu prvej inštancie zmenil v časti výroku o vypratanie nehnuteľnosti v zabezpečení bytovej náhrady tak, že žalovaná 1/ je povinná nehnuteľnosť vypratať do 3 dní od zabezpečenia náhradného bytu, potvrdil v časti vypratania nehnuteľnosti žalovanými 2/ a 3/ a zrušil v časti náhrady trov konania - právneho zastúpenia a v sume 406,33 eura k rukám advokáta žalobkyne a v tejto časti vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň uviedol, že súd rozhodne aj o trovách tohto odvolacieho konania.

2. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobkyni náhradu trov konania vo výške 100 %, ktorú sú povinní uhradiť žalovaní 1/ až 3/ spoločne a nerozdielne, keďže žalobkyňa sa domáhala vypratania nehnuteľnosti žalovanými 1/ až 3/ a jej žalobe bolo vyhovené, keďže súd uložil žalovaným 1/ až 3/ vypratať predmetnú nehnuteľnosť a žalobkyňa bola teda v konaní úspešná v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania súd rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník, a to po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie na odvolanie žalovanej 1) a žalovaných 2) a 3) vo výroku I. zmenil tak, že

I. Uznesenie súdu I. inštancie sa vo výroku I. m e n í tak, že:

Žalobkyňa ani žalovaná 1) n e m á j ú voči sebe právo na náhradu trov prvoinštančného konania.

Žalobkyňa m á voči žalovanému 2) a 3) p r á v o na náhradu trov prvoinštančného konania v plnej výške v pomere: žalovaný 2) - 50 % z plnej výšky a žalovaný 3) - 50 % z plnej výšky. O výške náhrady trov prvoinštančného konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto uznesenia, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

II. Žalovaná 1) m á voči žalobkyni p r á v o na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto uznesenia, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

III. Žalobkyňa m á voči žalovanému 2) a 3) p r á v o na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške v pomere: žalovaný 2) - 50 % z plnej výšky a žalovaný 3) - 50 % z plnej výšky. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto uznesenia, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

4. Odvolací súd konštatoval, že odvolanie žalovaných 1) až 3) je dôvodné v časti výroku I. o náhrade trov konania. Odvolací súd poukázal na to, že žalovaný 2) vo svojom odvolaní predovšetkým tvrdil, že v sporných nehnuteľnostiach nebýval už v čase rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 22.4.2015. Toto tvrdenie žalovaného 2) sa však týka vecí samej, pričom súd prvej inštancie a rovnako aj odvolací súd v danej veci vyhodnotili, že žalovaný 2) neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd vychádza z právoplatného rozhodnutia súdov a nie z nepreukázaných tvrdení strán, v tomto prípade žalovaného 2). Žalobkyňa mala voči žalovanému 2) plný úspech v konaní pred súdom prvej inštancie.

5. Ďalej odvolací súd uviedol, že žalovaný 3) rovnako ako žalovaný 2) sa bránil tým, že nebol stranou konania. Odvolací súd aj v tomto prípade poukázal na skutočnosť, že ide iba o nepreukázané tvrdenie vzhľadom na rozhodnutie vo veci samej. Žalovaný 3) sa rovnako bránil tým, že v čase konania bol nezaopatrený študent bez príjmu odkázaný na výživu matky. Vo všeobecnosti nepriznať trovy konania podľa § 257 CSP je možné len výnimočne a v prípade, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa na

strane strán, pričom má súd vychádzať z posúdenia všetkých okolností v danej veci. Pri skúmaní, či dôvody hodné osobitného zreteľa existujú, súd prihliada k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán konania, je pritom potrebné zohľadniť nielen pomery toho, kto by mal nahradiť trovy konania, ale je nutné zvážiť, ako by sa takéto rozhodnutie dotklo predovšetkým na majetkových pomeroch oprávnenej strany. Významným z hľadiska aplikácie § 257 CSP sú rovnako okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku, postoj strán v priebehu konania a ďalšie skutočnosti. Odvolací súd zohľadňujúc všetky okolnosti v konaní však nemá za preukázané splnenie dôvodov hodných osobitného zreteľa voči žalovanému 3). Žalovaný 3) sa v konaní bránil najmä tým, že nebýva v sporných nehnuteľnostiach a neskôr sa bránil naopak tým, že nemal kde bývať a bol odkázaný na svoju matku. Z postoja žalovaného 3) je tak zrejmé, že iba oddŕaľoval vynesenie rozsudku, ktorý by mu uložil povinnosť vypratať sa zo sporných nehnuteľností a nemal záujem na skončení veci. Žalobkyňa mala voči žalovanému 3) plný úspech v konaní.

6. Podľa odvolacieho súdu v danom prípade išlo o samostatné procesné spoločenstvo podľa § 76 CSP, preto aj výrok o náhrade trov konania voči žalovaným 2) a 3) nemohol zakladať pasívnu solidaritu pri rozhodovaní o náhrade trov konania. Odvolací súd preto považoval výrok, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o spôsobe úhrady trov konania za vecne nesprávny. Napokon v danej veci z vyššie uvedených dôvodov neboli splnené podmienky pre potvrdenie, ani pre zrušenie napadnutého uznesenia, odvolací súd preto podľa § 388 CSP napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zmenil výrok I. v časti voči žalovaným 2) a 3) spôsobom uvedeným vo výroku I.

7. Odvolací súd uviedol, že žalobkyňa má voči žalovanému 2) a 3) podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalobkyňa bola v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne mu náhradu trov konania nepriznať (§ 257 CSP). Nakoľko v odvolacom konaní išlo o samostatné spoločenstvo podľa § 76 CSP, odvolací súd pomerne rozdelil náhradu trov konania voči žalovaným 2) a 3) na polovicu medzi týchto žalovaných.

8. Proti predmetnému uzneseniu odvolacieho súdu dovolanie podali žalovaní 2) a 3) a to s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP. Namietali, že rozhodnutie napadnuté dovolaním trpí vadou spočívajúcou v tom, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie podávali vo výrokoch o náhrade trov konania týkajúcich sa žalovaných v 2) a 3) rade. Poukázali na to, že za znemožnenie strane uskutočňovať jej procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba považovať aj taký nedostatok rozhodnutia súdu, keď rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje základné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, prípadne ak argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je natoľko vnútorne rozporná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 98/2017.

8.1. Podľa názoru dovolateľov bol porušený princíp právnej istoty, keď je možné legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, resp. spravodlivo. Napadnuté rozhodnutie nie je dostatočne zdôvodnené, keď absentuje dôkladné a presvedčivé odôvodnenie odklonu od ustálenej súdnej praxe v obdobných sporoch. Odvolací súd a aj súd prvej inštancie nesprávne rozhodol o náhrade trov konania žalovaných 2) a 3) a to z dôvodu po A. že súdy uložili týmto zaplatiť žalobkyni trovy prvoinštančného konania aj konania za čas od podania žaloby žalobkyňou od 6.11.2006 do roku 2012 počas ktorého obdobia ale žalovaní v rade 2) a 3) neboli účastníkmi konania, b) ďalej uložili žalovanému v 2) a 3) rade zaplatiť 50 % z plnej výšky trov prvoinštančného a odvolacieho konania, pričom však na strane žalovaných sú tri osoby a teda pripadá na každú z nich 1/3 vo vzťahu k plnej výške trov konania, c) odvolací súd a prvostupňový súd uložili žalovanému 2) a 3) zaplatiť žalobkyni trovy odvolacieho konania, avšak v odvolacom konaní Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23 Co 469/2013 boli žalovaní úspešní, keď uznesením zo dňa 10.9.2014 Krajský súd v Trnave rozsudok súdu prvej inštancie zrušil na základe odvolania žalovaných, B. súdy uložili povinnosť žalovaným v rade 2) a 3) platiť trovy konania, ktorého neboli vôbec účastníkmi, C. ďalej žalovaný v rade 2) poukázal na to, že nebýva vo vypratať sa majúcich nehnuteľnostiach od marca 2012.

Zároveň navrhli aj odklad vykonateľnosti a právoplatnosti napadnutého uznesenia krajského súdu, ktoré zdôvodnili spôsobením existenčných problémov. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhli, aby dovolací súd uznesenie Krajského súdu v Trnave a uznesenie Okresného súdu v Senici zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

9. Žalobkyňa sa k dovolaniu žalovaných v rade 2) a 3) písomne nevyjadrila.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je nielen prípustné, ale aj dôvodné.

11. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti určitému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

12. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný tak, ako sú obsahovo vymedzené v podanom dovolaní (§ 440 CSP).

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa stranám znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, sp. zn. 4 Cdo 140/2019 alebo sp. zn. 4 Cdo 120/2019).

14. Dovolatelia v podanom dovolaní tvrdili, resp. namietali s poukazom na § 420 písm. f) CSP, že napadnuté rozhodnutie vo vzťahu k priznanej náhrade trov konania nie je dostatočne zdôvodnené s tým, že toto je až nepreskúmateľné, keďže je vnútorne rozporné a ako celok nepresvedčivé.

15. Podľa § 357 písm. m) CSP jedným z uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie a ktoré sú tak v danej nimi riešenej otázke s konečnou platnosťou preskúmateľné v rámci odvolacieho konania, je aj uznesenie, ktorým prvostupňový súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, takže rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní je v otázke nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno v zmysle už uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 275/2018 z 15. augusta 2018).

16. Podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových

zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „dohovor“, I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

17. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach práve pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a judikatúry ústavného súdu zaujal stanovisko, že medzi práva civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Za znemožnenie strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP treba preto považovať aj taký nedostatok rozhodnutia súdu, keď rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, prípadne, ak argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je natoľko vnútorne rozporná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé (sp. zn. 6 Cdo/98/2017).

18. Z obsahu napadnutého uznesenia krajského súdu dovolací súd zistil, že odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku I. zmenil tak, že žalobkyňa má voči žalovaným 2) a 3) právo na náhradu trov prvoinštančného konania v plnej výške v pomere: žalovaný 2) - 50 % z plnej výšky a žalovaný 3) - 50 % z plnej výšky. O výške náhrady trov prvoinštančného konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto uznesenia a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. V odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu v bode 17. je uvedené, že v danom prípade išlo o samostatné procesné spoločenstvo podľa § 76 CSP, preto aj výrok o náhrade trov konania voči žalovaným 2) a 3) nemohol zakladať pasívnu solidaritu pri rozhodovaní o náhrade trov konania. Odvolací súd preto považoval výrok, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o spôsobe úhrady trov konania za vecne nesprávny. V bode 18. odôvodnenia uviedol, že v danej veci z vyššie uvedených dôvodov neboli splnené podmienky pre potvrdenie ani pre zrušenie napadnutého rozhodnutia, odvolací súd podľa § 388 CSP napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zmenil výrok I. v časti voči žalovaným 2) a 3) spôsobom uvedeným vo výroku I.

19. Dovolací súd konštatuje, že už z uvedených dvoch odsekov odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nie je vôbec zrejme podľa čoho, podľa akých ustanovení CSP rozhodol zmenovým výrokom (§ 388 CSP), keď rozhodol, že žalobkyňa má voči žalovaným 2) a 3) právo na náhradu trov prvoinštančného konania v plnej výške v pomere: žalovaný 2) - 50% z plnej výšky a žalovaný 3) - 50 % z plnej výšky.

20. So zreteľom na vyššie uvedené skutočnosti, keď vlastne nie je zrejme, podľa akých ustanovení CSP o náhrade trov konania odvolací súd rozhodol, je možné dospieť k záveru, že postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu procesných práv dovolateľov v takej miere, že došlo k porušeniu práva dovolateľov na spravodlivý proces zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

21. Dovolatelia opodstatnene namietali porušenie ich procesných práv v takej miere, že postupom súdu

došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nerešpektovaním pravidla riadneho odôvodnenia - nepreskúmateľného rozhodnutia súdu došlo v konaní k procesnej vade podľa § 420 písm. f) CSP, ktorá zakladá nielen prípustnosť dovolania ale zároveň aj jeho dôvodnosť.

22. Dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu postupom podľa § 449 ods. 1 CSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

23. V ďalšom konaní odvolací súd je povinný opätovne prejednať a rozhodnúť odvolanie žalovaných, riadne zdôvodniť svoje rozhodnutie aj s odkazom na príslušné ustanovenia CSP podľa ktorých došlo k zmenovému rozhodnutiu v časti náhrady trov konania. Výsloveným právnym názorom uvedeným v tomto ustanovení je odvolací súd viazaný (§ 455 CSP).

24. O návrhu dovolateľov na odklad vykonateľnosti, resp. právoplatnosti rozhodnutia podľa § 444 ods. 2 CSP odvolací súd už nerozhodoval vzhľadom k tomu, že došlo k zrušeniu napadnutého rozhodnutia.

25. O nároku trov pôvodného konania a trov dovolacieho konania rozhodne odvolací súd v novom rozhodnutí vo veci samej (§ 453 ods. 3 CSP).

26. Rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.